

A lélekfejlődésről - a dorani varázslóbot

Érdekes - és minden valószínűség szerint eredetileg át nem gondolt - kérdése a MAGUS világának a dorani varázslók botjának kérdése. A problémát, illetve a kérdést a Rúna II/4. számában megjelent, a dorani varázslóbot címet viselő cikk indította el. Miért csak az lehet varázsló Doranban, akinek botja születik? Miért születik az igazi varázslóknak botja? A bot a varázsló lelkével van kapcsolatban - hogyan illeszkedik ez Ynev világához, az ottani lélekvándorláshoz? Ezekre a kérdésekre kerestem, és reményeim szerint találtam kielégítő választ elméletemmel.

Az Ynev világot hordozó univerzumban a lélekre, a lélekvándorlásra vonatkozó törvényekről már az Első Törvénykönyvben is olvashatunk. Csak összefoglalva: a lélek halhatatlan, fokozatosan fejlődik, az anyagi testtel együtt.

Hogy miképpen keletkeztek a lelkek, pontosabban az első lelkek, nem kívánok részletesen foglalkozni, fogadjuk el, hogy ugyanazok - vagy hozzájuk hasonló hatalmú lények - alkották őket, amint magát a világot. Hogy ezek a lények már nem tevékenykednek Ynev közelében, Ynevre hatóan, arra több közvetett utalást találunk a MAGUS irodalmában: a mai istenek nem ugyanazok,

akik a világot teremtették, a mai istenek csupán felvigyázói a teremtés művének.

Az ynevi lélek tehát megszületett valamikor, lélekcsíráként megannyi kezdetleges anyagi létformát végigkísért, megannyi újjászületéssel jutott arra a szintre, amikor már asztrálteste kifejlődöttnek volt mondható. A folyamat ismétlődött, a kezdetleges növényi és rovar létet az egyszerű állati lét, mint anyagi test váltotta fel, és lassan kialakult a mentáltest is, ami újabb újjászületések során fejlődött tovább. Később az anyagi test elérte az értelmes humanoidok, majd az ember létformáját, a lélek pedig A nagybetűs lélekké fejlődött, kialakult asztrál illetve mentáltesttel. A fejlődés ekkor sem állt meg, az emberi lélek is számtalanszor újjászületett, egyes elmélet szerint az elfekben már magasabb szinten léteznek. Itt érdemes megállnunk, és azzal már csak érintőlegesen foglalkozni, hogy a lélek még tovább fejlődik, míg végül leveti az anyagi testhez kötődés korlátait, és magasabb létformaként létezik tovább - hiszen halhatatlan.

Ynev világa még a lelkek fejlődésének léptékével is nagyon régen keletkezett. A teremtő istenek, vagy erők létrehozta nagyszámú lelket, amelyek rendre fejlődtek, és egyre magasabb fejlettségi szinten születtek, és születnek ma is újjá.

Kézenfekvő hát a kérdés, hogy miért nem fogytak még el, hiszen egy idő után már, amikor a lelkek mindegyike, még a leg lassabban fejlődő is túlhaladott egy bizonyos szinten, megszűnnének egyes alacsony szintű fejlődési stádiumok, hiszen az azokhoz tartozó anyagi testekhez nem lenne hozzápárosuló lélek. Ez azonban nem következett be, rendre születnek Ynev jelenében is növények, rovarok, mindenféle alacsony fejlettségű lélekkel, pontosabban lélekcsírával rendelkező lények. Tehát kell, hogy legyen a kezdetleges lelkeknek utánpótlása. Ha elfogadjuk, hogy a teremtő erők visszavonultak - hogy pontosan mi lett velük, nem lényeges - Ynev jelenéből, vagy csak nem gyakorolnak már rájuk hatást, azt is kijelenthetjük, hogy nem ők azok, akik folyamatosan biztosítják a fejlődni való lelkek utánpótlását és a világ működésének folytonosságát.

Az elmélet szerint a lelkek maguk gondoskodnak az ő helyüket átvevő utódról, minden bizonnyal nem tudatosan. A teremtő erők vagy szándékosan teremtették ilyenné őket, mert önműködő rendszert akartak alkotni, vagy később, vesztüket, vagy kiválásuk szükségességét felismerve alakították át őket, tulajdonképpen mindegy. Ahogy az is, hogy a kezdetektől fogva, vagy csak egy bizonyos köztes időben - a teremtő nagyok távozásakor - váltak önmagukat pótolni képessé a lelkek.

A elméletem szerint tehát a lélek a fokozatos fejlődés, a rendszeres újjászületések alatt elér egy olyan fejlettségi szintet, ahol önmagából egy kicsiny darabot, egy elhanyagolható lélekcsírává választ le, amely megkezdi önmaga útját a lélek fejlődésének útján. Mindketten fejlődnek, ám valamilyen fokú kapcsolat megmarad közöttük, hiszen egymásból valók. Egészen addig tart ez az egymástól független, mégis közös fejlődés, amíg az eredeti, öregebb lélek el nem éri azt a fokot, hogy kiváljon a lélekvándorlás rendszeréből - de az is elképzelhető, hogy nincs ilyen határvonal, egyszerűen csak olyan állapotokban születik újjá, amelyről többé nincs fogalma és pontos képe az ynevi tudománynak. Az a pont, amikor az eredeti lélek már olyan sok újjászületésen ment keresztül, hogy a dorani elvek szerint eléggé előrehaladott ahhoz, hogy varázsló lehessen, és így megszerezhesse az elméleti tudást a mágussá válásra, a tökéletesség felé, akkor érkezik el, amikor a levált lélekdarab elért a növényi lét egy

meghatározott szintjére - azaz egy drakfában született újjá.

Kevés helyen foglalkoznak a növények közötti fejlődési fokokkal a lélekcsírájuk szempontjából, pedig nyilvánvalóan ebben is kell, hogy legyenek különbségek. Fogadjuk el, hogy a drakfa egy ilyen magas, ha nem a legmagasabb növényi fok. Az is elképzelhető, hogy a drakfa az a legmagasabb fok, amikor még jelentősebb károsodás nélkül egyesíthető a lélekcsíra az eredeti lélekkel, és ez a folyamat nem teszi tönkre az ő fejlődésének útját. Merthogy a dorani varázslómesterek pont erre az egyesítésre készülnek.

A dorani módszerek ismernek módot a varázslótanonc levált lélekdarabjának megkeresésére - a szertartásokon átesett tanonc maga álmodja meg, merre találja a fát, amely az ő lélekdarabját hordozza. Megszerzi azt, a szintén megfelelő szertartásokkal lemetszett ágból bot - varázslóbot - készül - és ennek során a lélekcsíra időlegesen egyesül az őt létrehozó eredeti lélekkel, amely egy varázslótanonchoz kapcsolódik. Elég fejlettnak, öregnek, tapasztaltnak tekintik, - a dorani elmélet szerint, amely nem nélkülözi a mágiában sokkal jártasabbnak tartott kyr alapokat - hogy varázslóvá avassák, hogy megkapja azokat az ismereteket, képességeket, amelyek lehetővé teszik számára a tökéletesedés útján való előrehaladást, az anyagi lét nyugén való felülemelkedést.

Ezért van az, hogy a doraniak csak olyan személyt avatnak varázslóvá, aki megtalálta a botját, hiszen akinek nem született még ilyen, annak a lelke még nem elég fejlett, még nem áll készen, hogy igazi varázsló lehessen. Semmi sem tiltja, hogy olyan ember tanuljon mágiát, akár a legmagasabb fokon is, akinek a lelke még nem érte el a fent részletezett szintet, gondoljunk csak a pyarroni varázslókra, akik más elveket tartanak fontosnak, és nem vizsgálják a lelkeket ilyen szempontból. Ők sokkal emberközpontúbb, az anyagi léthez, az embernem és az általa képviselt érdekek védelméhez jobban kötődő elveket vallanak magukénak, ahogy a pyarroni istenek is sokkal emberközpontúbbak, jobban megérthetőek, elfogadhatóak más, pl. a kyr istenekhez képest, ezért is váltak rövid idő alatt olya népszerűvé.

A doraniakat ez nem érdekli, nekik azon kevesekre van szüksége, azokat válogatják ki, akiknek a lelke megfelelő fejlődési szintet érte el. Módszereik is erre utalnak, hiszen még olyan eszközök használatot is megengedik maguknak, amelyekről a pyrroniak iszonyodva fordulnak el. Doran befogadta a nekromanciát, amelynek tanai között jócskán találunk olyan alkalmazásokat, amelyek Ynev világán a természetet átható erők és törvények alapján nem kívánatosak, gondoljunk csak a feketemágia alkalmazóját büntető, kultúrától, elvektől, szándéktól és mágiaformáktól független tulajdonságára. A doraniak minden bizonnyal úgy gondolják, egy emelkedett lélek kezében még ez az eszköz is megengedett, még akkor is, ha a mindenség törvényei értelmében ők is ugyanúgy el kell, hogy szenvedjék a világ rendjébe beavatkozó mágikus praktikák alkalmazásáért járó büntetéseket. Egy tapasztalt, fejlett lélek azonban ezzel is megbirkózik, illetve talán feltételezhetjük azt is, hogy abban az nem tesz akkora károkat, mint egy nem ilyenben.

A kiválasztás eme módja, és az értékek, a tudás, amit képviselhet egy ilyen közösség csak a lélek fejlődésére vonatkozóan, teszi saját szemében kiemelkedettebbé Doran varázslóit minden más varázslóval összehasonlítva Yneven. Jogosan magyarázza, hogy legkiválóbbjaik is miért lesznek csupán egyetemi tanítók és tudósok, ha nem rendelkeznek a bottal - azaz kellő lelki fejlettséggel. Ez magyarázhatja Doran viselkedését, méltóságteljes távolmaradását a mindennapi dolgoktól, illetve az abba csak megfelelő mértékkel történő beavatkozást. Magyarázza azt a fensőbbes nézetet, azt a büszkeséget, amely egy dorani varázslót körülleg - más, esetenként az övékéhez felérő tudású varázsló mellett is. Bár elismerhetik más varázslók hatalmát és kiválóságát, szükségszerű, hogy valamilyen szinten méltatlannak, saját kiválasztási rendszerük szemével valószínűleg alkalmatlannak tekintenek minden más

varázslót, egy olyan elmélet okán, amelyet más iskolákban talán nem is ismernek.

A lélekdarab és a varázsló lelkének időleges egyesülési folyamata nem csak, hogy mérőfok a lélek fejlettségére vonatkozóan, de a varázsló lelkének számára előnyökkel is jár, azaz még képes azt befogadni, annak erőit a magáéhoz kapcsolni - a bot, pontosabban a lélekdarab ezért erősíti a varázsló lelkét. Valószínűsíthető, hogy erre a folyamatra korábban nem érdemes, később pedig már nem kerülhet sor, például azért, mert bár egy önálló emberi lélekkel fejlődött lélekdarab az eredeti lélektől is magasabb fejlettségi szintet feltételez, de annak az eredetivel való időleges egyesítése már lehetetlen volna (azaz már nem lenne meg az erősítés), és/vagy olyan durva beavatkozás volna a lélekvándorlás folyamatába, amelyet nem szabad megengedni és vállalni. Ezt igazolja, hogy önálló lélek saját lélekkel rendelkező testbe kerülve nem egyesül az ottanival, hanem kiszorítja azt - pedig ha egyesülés után ez valami előnyt jelentene, nyilván ezt tenné, vagy lenne olyan lény, módszer, amelyik ezzel kísérletezne.

Ez a szükséges állapot és fejlettségi szint minden bizonnyal nem csak egy életen keresztül tart, valószínűleg lélekdarab fejlődésének több állomása is a drakfában játszódik le.

Ez a kiválasztás nem biztosítja automatikusan a sikert, csupán egy kezdő válogatás. A varázslótanoncnak el kell sajátítania a szükséges ismereteket, és varázslóként is magának kell kitaposnia a mágus-lét felé vezető utat. Van, akiknek nem sikerül, még áruló is akadhat közöttük, gondoljunk csak Wolkum Naizredre.

Az elmélet nem írja elő, hogy bárhol másutt ne kerülhetne a varázslók közé olyan személy, akinek valahol van egy botja, pontosabban egy éppen jó fejlődési stádiumban lévő lélekdarabja, amelynek a dorani szertartás és vizsgálat híján a létéről sem tud. Az azonban tény, hogy Doranban varázsló csak olyan személyből válhat, akinek a lelke elérte a kellő fejlettséget, és jogosan próbálkozhat meg a mágussá válással.

Ez hát az elmélet, amely Ynev lélekvándorlásába beillesztve ésszerű magyarázatot kínál mind a lélekvándorlás egyes kérdéseire, mind pedig a dorani varázslók kiválasztásának egyedi módjára és okaira.

2011.10.13.

Szerző: Magyar Gergely

Forrás: Szilánkok egy törött kőtábláról

Szerkesztette: Magyar Gergely

Hozzászólás, vélemény, észrevétel:

magyargerhely@kalandozok.hu

